

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 10. V Ljubljani, dne 1. oktobra 1915. XXIII. teč.

Njivica.

Spavaj, spavaj, njivica,
njivica utrujena!
Doba tvojih cvetnih dni
ni bilà zamujena.

Zdaj odeja nad teboj
bode se razgrinjala,
Srca pa v hvaležnosti
tebe se spominjala.

Dala si nam živeža,
trudna zdaj si res zeló:
Spavaj, spavaj, njivica,
spavaj zimski sen sladkó!

Maksimov.

Orožnik.

Dod Hacetovim kozolcem smo imeli vaški malčki vedno pravi semenj. Navadno smo se lovili in skrivali, plezali po latah in skakali na tla, se igrali šolo, pasli »kozy«, ali pa prevažali s težkimi tovornimi ladjami blago v »Ameriko«. »Amerika je onkraj luže,« so imeli navado reči Bogatajev ded, in mi otroci smo vzeli to prav dobesedno. Kaplje, ki so padale ob deževnem času od kozolčeve strehe, so naredile v zemljo podolgovat jarek, ki je bil dostikrat tudi ob solnčnem vremenu napolnjen z vodo. In onostran tega jarka je bila naša »Amerika«. In čez to vodo so pluli naši papirnati čolnički, ki smo jih častljivo imenovali »ladje«. — Oj, lepi so bili tisti časi, ki smo jih preživeli pod Hacetovim kozolcem, in še dandanes se rad z veseljem spominjam tistih trenutkov neskaljene mladostne sreče!

Nekega vročega dne v juliju se nas je zbrala zopet precejšnja kôpa mladih kričačev pod kozolcem. Bili smo res precej glasni in tako zamišljeni v svoje igre, da skoro nismo zapazili, ko je stopil med nas mož s puško na rami in s svetlo čelado na glavi. Prvi je zapazil prišleca Mlinarjev Lojzek in je v zadregi pocukal za suknjič Hacetovega Tončka, ki se je ravno glasno jezil, češ, da mu je nekdo po nerodnosti potopil ladjo, obloženo z blagom.

»Ko bi jaz vedel, kdo je bil tisti . . .,« se je hudoval Tonček, pa dalje ni mogel več. Zagledal je oboroženega tujca, spustil iz rok palico, ki je brodil ž njo po luži, in utihnil. Za njim so potihnili tudi drugi, prenehali z igranjem in z vprašujočimi očmi so pogledovali drug drugega.

»Ne dajte se motiti, otroci; igrajte se naprej! — Vedel bi samo rad, katera pot pelje v Ravni.« Tako je dobrohotno rekel orožnik in smehljaje se ogledoval naše papirnate čolničke.

Vsi smo bili takoj pripravljeni, da mu pokažemo pravo pot. Nihče izmed nas se ni bal tujega

moža, saj je bil z nami tako prijazen. Obstopili smo ga in ogledovali dolgo zakrivljeno sabljo, ki mu je visela ob boku, pa lepo puško z ostrim nožem na koncu, pa zopet čelado in drugo njegovo obleko. Čerinov Janko je pa skočil naprej do pota in rekel: »Kar za menoj pojdite, gospod orožnik! Popeljem Vas do razpotja, da ne zaidete.«

Orožnik je res šel za Jankotom, mi pa za njim po stranski stezi proti sosednji vasi. Janko je korakal naprej, za njim orožnik, mi pa ob njegovi desni in levi.

»Ali so dragi taki gumbi, ki jih imate našite na suknji? Kajne, da so zlati!« je izpraševal moža Mlinarjev Lojzek, ki se kar ni mogel nagledati orožnikove lepe obleke.

»Zlati ravno niso, dragi pa so,« je smeje se odgovarjal orožnik. »Kaj, ali bi tudi ti rad nosil tako obleko?« —

Lojzku so zažarele oči in v odgovor je samo molče prikimal. Zapazil je še marsikaj mikavnega na orožnikovi noši in ga radovedno izpraševal o tem in onem. Tudi mi drugi smo vedno drezali v prijaznega moža z vprašanji, tako da je ta komaj na vse plati odgovarjal.

»Tako, sedaj pa pojdite po tej poti in ne morete zaiti,« se je naenkrat ustavil Čerinov Janko in pokazal orožniku z desnico pravo pot. Obstali smo vsi. Oboroženi mož se je zahvalil najprej Jankotu, potem pa še nam vsem, nam voščil »Bog z vami, otroci!« in odhitel po odkazani poti naprej.

Bili smo zopet sami in nekaj trenutkov ni nihče črhnil besedice.

»Jaz bom šel pa tudi za orožnika; to je lep stan,« se je prvi zopet oglasil Mlinarjev Lojzek in pogledal nas druge, kaj porečemo k njegovemu sklepu.

»Tudi jaz bom orožnik. Oj, ta lepa puška, ta suknja, ta sablja, ta svetla čelada ... vse tako lepo!« je mrmral bolj na tihem Hacetov Tonček in se strinjal z Lojzkom.

»In jaz tudi! Jaz bom tudi orožnik.«

»Jaz tudi!« — Vsi smo bili navdušeni in smo se pomenkovali nazaj gredé samo o lepem orožniškem stanu. Večerilo se je že in zato se ta dan nismo več vrnili k svojim igram. Tudi smo že začutili praznoto v želodčkih in smo se zato razšli ter vrnili vsak na svoj dom.

* * *

Preteklo je po tem dogodku približno petnajst let. Pod Hacetovim kozolcem je vladal že dolgo, dolgo časa mir. Odrastli smo, kar nas je bilo nekdanjih sovrstnikov, in se razšli vsak po svojem poklicu. Lepi mladostni dnevi so nam ostali le še v spominu . . .

Pred nekaj dnevi sem se napotil, prišedši iz tujine, proti ljubki rojstni vasici. Oj, marsikaj se je že izpremenilo tam! Ni več mamice, in rojstna hiša je v tujih rokah. A še ptica rada prileti na oni kraj, kjer se je izvalila. Kaj šele človek, pametno bitje. In če je prihod tudi grenak.

Ko korakam po stezi, med mahom in grmovjem, mi pride nasproti visok, postaven orožnik. Hotel sem ga samo pozdraviti po lepi slovenski šegi in mirno iti naprej. Toda, ko pogledam mladega moža natančneje v lice, se mi zazdi obraz malce znan.

»He, Tone, kaj me res ne poznaš več?« mi prestriže pot orožnik in mi krepko stisne desnico.

»Ne vem. Lojze si, ne, Mlinarjev! Glej ga no, glej; kdo te naj pa pozna v tej obleki!« sem se začudil nekdanjemu svojemu tovarišu iz mladih dni.

»E, kdo pa drugi kot Lojze! Kaj pa je tebe prineslo zopet v domače kraje?« je radostno vzkliknil orožnik, očitvidno vesel, da je po dolgem času našel zopet človeka, s katerim je preživel v detinskih letih mnogo srečnih dni.

Postala sva in se pomenkovala. Imela sva si mnogo povedati, saj se nisva videla že dolgo vrsto let.

Lojze mi je pravil o svoji preteklosti, kje je služil kot vojak in kdaj je nastopil službo orožniško. Meni se je ob tej priliki nenadoma posvetilo v glavi. Spomnil sem se na oni dogodek, ko smo se igrali

otroci pod Hacetovim kozolcem in je nepričakovano stopil med nas orožnik ter prosil, da mu pokažemo pot. Da, in kako smo ga spremljali, kako nas je navdušila in očarala njegova postava in obleka! Takoj smo sklenili, da postanemo vsi orožniki — oj, otroški sklepi!

Ko sem si v mislih priklical nazaj vse posameznosti tistega dogodljaja in se v duhu posmehnil lahkomišljenim naklepom mladine, me naenkrat potaplja po rami Lojze in reče:

»No, kaj pa te je presenetilo? Ali imaš kaj posebnega v mislih?«

Kakor bi se predramil iz sanj, sem pogledal tovariša in mu odgovoril:

»Veš, Lojze, spomnil sem se na tisti naš sklep, ki smo ga naredili pred tolikimi leti, kar nas je bilo tam pod Hacetovim kozolcem, namreč, da postanemo vsi orožniki. Ali se tega morda ti tudi še spominjaš? Zdi se mi namreč, da si ti edini, ki si ostal zvest takratnemu svojemu sklepu in postal orožnik. — Povej mi danes, Lojze, kako ti pa kaj ugaja ta stan? Ali je res tako lep, kakor smo si ga predstavljali mi takrat kot otroci?«

Lojze se je malce nasmehnil, me pogledal skoro očitajoče, nato pa hitro povetil oči. Izpregovoril je počasi:

»Spominjam se pač vsega tudi jaz. — Kje so tista leta, ko sem videl pri posameznih stanovih samo svetle strani! Vem dobro, kako je bilo. Lepa obleka orožnikova nas je takrat očarala in sodili smo stan po obleki. Toda to ni bila prava sodba. Vsak stan ima svoje težave, in je napačno mnenje, kakor si se pač v življenju gotovo prepričal, da obleka dela stan. Sicer nisem ravno nezadovoljen z jarmom, ki sem si ga bil oprtal, toda povem ti, da bi bilo zame gotovo boljše, ako ne bi bili odločevali pri volitvi stanu tisti zunanji razlogi, kakor obleka, svetla sablja itd. Preden si deček ali deklica izbere stan, naj premisli dobro in posluša rajši nasvet staršev ali učitelja kakor pa svoje nezrele misli in domnevanja!« —

Govorila sva potem z Lojzetom še o tem in onem, nato se prav presrčno poslovila in krenila vsak po svoji poti. Ko sem storil par korakov med travo in grmovjem, sem obstal in se ozrl. Pogovor z Lojzetom mi kar ni hotel iz glave, in gledal sem še precej časa za odhajajočim, dokler mi ni v daljavi izginil izpred oči.

A. Šavelj.

Zgodnja čebelica.

Prvi žarki vzhajajočega solnca so obsvetili čebelnjak. Vzbudili so čebelice. V rojih so se začele usipati iz panjev.

»Le veselo zašumite in pohitite na delo, na sladko pojedino,« jih je pobodila matica-kraljica, preštevajoča pridne vrste svojih podložnic. Tedaj je opazila gospodarica, da ena čebelica ni navzoča.

»O, kje pa je ta ostala? Če je zaspala, bo kaznovana, tako gotovo, kot sem vaša kraljica,« je rekla mati za odhajajočimi.

Veselo šumeče so odletele delavke na delo. Kmalu so srečale izgubljeno tovarišico. Bila je že težko obložena in kaj lepa v rdečih hlačicah.

»Kje si bila in kje dobila toliko blaga?« so jo začudeno poprašale prijateljice.

»Veste, kje sem bila čez noč? Tema me je prehitela, ko sem srkala sladko tekočino iz cvetne čaše. Mislila sem si: Pa prenočim v cvetni čaši in začnem takoj zopet delati, ko se prebudim. Moje tovarišice se bodo šele odpravljale na delo, jaz bom pa že obložena s sladkim bremenom. Le na delo, prijateljice; jaz pa pohitim domov, da se predstavim kraljici.«

Po Rückertu — Stepin.

Poldkina živinica.

Lepo število, enaintrideset glav — vse je Poldkino. In kako rada ima naša Poldka to živinico! Živinica pa tudi kaj dobro pozna svojo ljubko gospodinjico.

Še sosedova muca, s črnim noskom, skače za Poldko in se ji dobrika. Ko je Poldka ležala bolna, se je muca kaj pogosto vtihotapila, bodisi skozi duri, ali pa skozi okno k Poldki v sobo in je čepela ob vznožju Poldkine postelje. No, pa je Poldka tudi poskrbela in si je zagotovila še dalje prijateljstvo z lepo muco. Vedno je imela kaj dobrega prihranjenega zanjo. In to je privedlo črnonosko še pogosteje k bolni prijateljici, k Poldki.

A muca črnonoska je le sosedova. Poldka ima pa svojo živinico. Oh, kaj ima vse! Začnimo kar pri zajčkih, dasi so prišli ti zadnji k hiši. Dva zajčka, starejša, sta siva. Eden, z daljšimi uhlji, je precej poreden. Ubogo Poldko je že oprasnil po roki z ostrimi kremplji. O njem bomo že še slišali.

Dva zajčka sta pa še majčkena, malo večja kakor Poldkina pest. Zamorčka sta, z lepim, belim ovratnikom. Potem je pa še šest nekaj večjih rjavčkov. Kako so lepi, kadar sede na zadnjih nožicah! Poldka pravi, da bi šli že lahko v šolo.

In še nekaj pišek ima Poldka, večjih in manjših. Koklja vodi lepo število piščet. Pa ta uboga koklja! Tisti porednež, sivi zajček, jo vedno podi. To vam je boj in gonja! Pa uhljatega poredneža ne izmodri kokljin kljun. Kako se zaganja porednež vanjo! »Ko, ko, ko, kokoko,« kliče koklja Poldko, ki priteče na pomoč. Poldka se pa nikdar ne prepira in nikomur ne nagaja. Oh, kako jo žalosti to nesoglasje med njeno živinico! Ta grdi zajček, koliko ji dela preglavice! — »Ali boš šel! Čakaj, mami bom povedala!« Včasih Poldka še malo zaplaka, prav majčkeno; če se boj ne pomiri, pa vzame šibo in razkropi prepirljivce.

Taka vam je Poldkina živinica.

Fr. Z—č.

Povsod dobro, doma najbolje.

(Basen.)

Slavec, odpravljajoč se na jug, sreča sinico in jo vpraša: »Oj, siničica, ne greš li tudi na jug?«

»Ne, ostanem doma; tudi tu je dobro.«

»Pa na jugu je vendar topleje!«

»I, seveda; pa tudi v rojstnem kraju se lahko prestane pozimi, če je kdo navajen.«

»Jaz pa grem vendar rajši na jug; tukaj bi morda izgubil pozimi radi mraza svoj glas.«

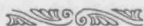
»Le pojdi, slavček, na jug; toda pot, ki jo namerjaš, je nevarna. Jaz ostanem v svojem rojstnem kraju. Saj je doma vedno najbolje!«

Slavec si je zapel še odhodnico in odletel, sinica pa je ostala.

Ko so se vrnilo spomladi ptički domov, med njimi ni bilo več slavčka; ujel se je v past, daleč tam v tujini.

Sinica pa je dočakala doma še mnogo pomladi in je vedno zatrjevala: »Povsod dobro, doma najbolje.«

Inko Samo.

Če imel bi jaz perot!

Kam, oj ptičke, čez poljé;
vetrci, kam čez logé;
v južne, ni res, deželé?

Rad bi z vami tudi jaz!
K nam prišel bo tožen čas,
k nam prišla bo zima, mraz!

Če imel bi jaz perot,
pa če vedel bi za pot,
solncu zletel bi naprot
solncu južnemu!

Bogumil Gorenjko.

Materi Mariji.

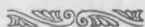
Ko zjutraj zlato solnčece
se z neba sladko posmehlja,
tedaj do Tebe zakipi
molitev mila iz srcá:
Zdrava, zdrava, Mati!

Čez trato, goro, vas, poljé
poldanski zvon se oglasi
in Tebi, o devica Ti,
še moja pesem zadoni:
Zdrava, zdrava, Mati!

Ko lega temna noč na plan
in milo zvon zatrepeta,
iz srca mojega globin
se pesem dviga do nebá:
Zdrava, zdrava, Mati!

O mila Mati, glej, gorko
Te ljubi moje srčece,
o Mati moja, daj, da bom
nekoč v nebesih ljubil Te!
Zdrava, zdrava, Mati!

Jakob Soklič.

Naš Lojzek.

(Spomini.)

Ali ste poznali našega Lojzka? Majhen je bil, komaj je izpolnil šest let, ko ga je ljubi Bog poklical k sebi. Še dobro se spominjam njegovih črnih kodrov, temnih, svetlih oči, ki so bile tako nemirne, smehlja-joče, a vendar tako nedolžne. Le en proseč pogled nje-

govih temnih oči, — pa te je tako presunil, da si mu nehote uslišal prošnjo. Bil je Lojzek ljubljenec svoje mamice. Pa kako je bil včasih nemiren! Cel dan je jahal svojega konjiča, tolkel na boben in zvonil z zvoncem. Če se je pa slučajno priplazila mačka v hišo, jo je prijel za prednji nogi, jo dvignil k sebi na konjiča, in skupaj sta »jahala«. Ko pa so prišli zvečer ata z dela, skočil je Lojzek na kolena in preobračal žepe, vprašajoč: »Ata! Ali ste kaj prinesli?« Ko pa je dobil svoje »večerno darilo«, je poprosil ateja še: »Atek! poljubite me šel!« Nato so se ata nagnili k njemu, ga pobožali po lepih svetlih kodrih in ga poljubili na porredno glavico. Z očetovih kolen se je Lojzek zopet priplazil do mačke, jo zopet dvignil k sebi na konja, da sta jahala in delila večerno darilo do večerje.

Nekega dne, ko je bil hud mraz, se je pa naš Lojzek močno prehladil. Kašljal je, hodil žalostno po sobi in klical mami: »Mamica! Tu peče!« In je kazal na vroče čelo. »Potrpi, ljubček! takoj pridejo atej domov, pa dobiš nekaj lepega, potem bo bolje!« Tako so ga tolažili mama. Nato se je Lojzek pomiril. Sédel je k svojemu konjiču, položil vroče čelo ob konjičevo in nemo zrl v plapolajoči ogenj v peči. Komaj je čakal večera. Mislil je, da mu bo ondaj res odleglo. Toda varal se je. Zvečer pridejo ata domov. Toda Lojzek jim ni skočil na kolena, ampak je samo povzdignil svojo kodrasto glavico in se jim žalostno nasmehnil. Ata stopijo k njemu pa ga dvignejo sami v naročje, mu dajo štrukelj in ga poljubijo na vroče čelo.

»Ah, ata! Mene pa danes tako bolijo noge in roke. Kakor bi imel na njih težke kamne obešene; nič ne morem z njimi! Kajneda, konjiča pa tudi bolijo, zato se noče več gugati!« Samo še te besede je izrekel Lojzek, pa je omahnil v očetovo naročje. Ata so ga nesli v posteljico, porahljali mu blazinico in so sedli k njemu. Lojzek je mirno ležal v postelji. Zdajpazdaj je odprl motne oči in poprosil limonade. Mučila ga je huda žeja. Čez nekaj časa so ata legli k počitku, mene — Lojzkovega bratca — so pa mama vzdignili, da sem ga poljubil na potno čelo in vzdihnil: »Ljubi Bog! Daj našemu Lojzku zdravje, in jaz ti obljubim, da bom

zmeraj priden, in da ga bom zmeraj imel rad!« Lojzek je menda čutil moj poljub, odprl je oči, se nasmehnil in rekel: »Rudi! Greš z menoj?« — »Kam, Lojzek?« sem ga vprašal. Na to mi pa ni dal odgovora, ampak se je obrnil k mamici in rekel: »Kajneda, mamica, konja smem vzeti s seboj?« Nasmehnil se je še in zaprl oči.

Moj pridni konjiček.

Nato so me mama slekli in me deli v posteljico spat. Ko sem odmolil z mamó večerno molitev in pristavil očenaš še za Lojzkovo zdravje, so me mama pokrili in se vrnili k Lojzku. Žalostno so gledali svojega ljubljenca na bolniški postelji. Zdajpazdaj se jim je izvil globok vzdihljaj in prošnja k Bogu za Lojzkovo zdravje.

Nenadoma pa se Lojzek strese in izpregovori: »Mamica!«

»Kaj je, Lojzek?« vprašajo skrbeča mamica.

»Mamica! Zakaj pa cvetice zjutraj jokajo?«

»Saj ne jokajo, ljubček!«

»Jokajo, mamica, jokajo! Ali ne veste, ko smo šli onega jutra po vrtu, da so ležale na cvetličnih obrazih solzice?«

»Saj ni res, Lojzek! To je bila rosa!« rekó mama.

»Ne, mamica! Cvetice jokajo, to vem. Veste, mamica, pozneje pa pride ljubo solnce, pa tolaži jokajoče cvetke in jim posuši solze! In potem so zopet vesele, tako prijetno diše! Ali, mamica, povejte mi, zakaj jokajo cvetice? Kajneda zato, ker smo otroci poredni in žalimo svoje dobre mamice! Kajneda?«

»Da, da, ljubček!« tolažijo ga mamica.

»Kajne, mamica! Jaz sem priden. Zaradi mene ne jokajo cvetice!«

»Seveda ne, ljubček!«

Nato je Lojzek zopet zaprl oči, še enkrat globoko vzdihnil in dozdevno zadremal. Mama so pa med tem poslali po zdravnika. Ta je prišel, pregledal Lojzka in dejal mamici, da ni mnogo upanja na zdravje, ker ima otrok strašno vročico. Ko je zdravnik odšel, so mama zbudili ateja, in skupaj sta čula pri umirajočem Lojzku. Zdajpazdaj se je Lojzek stresel, zagolčal nerazumljivo in se zopet umiril.

Nenadoma se je pa močno stresel, odprl motne oči in rekel: »Mamica! Pojdite pogledat v kuhinjo, ali se moja lilija joka v lončku!« Mama vstanejo in gredo v kuhinjo pogledat. Lilija je bila lepo razcvetena; njena široka bela čaša je bila odprta — a v njej je ležala rosna kapljica.

Da bi Lojzka pomirili, so dejali: »Ne joka, Lojzek. Le mirno zaspi!« In res se je Lojzek umiril. Toda skrbeči starši so opazili, da je že nastopal zadnji boj med življenjem in smrtjo. Poklicali so družino v sobo in začeli moliti na glas za umirajočega. Pri prvem očenašu je Lojzek zopet odprl oči, prestrašeno pogledal klečeče in zaklical: »Atej! Prosim konjiča!« Ata mu ga prineso, nakar se ga Lojzek krčevito oklene in zamiži. Nato še enkrat odpre široko oči, se strese in — izdihne.

Ko so mamica videli svojega ljubljenca mrtvega, niso mogli več zatajevati svojih čuvstev. Šli so v ku-

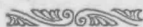
hinjo, se razjokali in gledali nežno Lojzkovo lilijo. Pa tudi lilija, kakor da bi čutila materino žalost, je sklonila svojo visoko belo glavo, — iz nje pa je spolzela debela kaplja rose, ki jo je Lojzek imenoval rožno solzico.

Spolzela je in padla na mamino roko, kakor bi jih hotela potolažiti in jim izraziti svoje sožalje. Da, izrekla je svojo žalost in sožalje za Lojzkom in je še tisti dan zvenela . . .

Le polagoma so se mamica utolažili. Posebno jih je pomirila tale dvojna misel: da je žalostna Mati božja vdano pretrpela še brez mere bridkejšo izgubo, in pa da je zdaj Lojzek angelček v nebesih in ima še vse bolj ljubečo mater — Kraljico angelov.

Kongreganist.

Mali stražnik.

Neki afrikanski misijonar je vzel v glavno mesto malega zamorčka s seboj. Ondi sta šla mimo palače kraljevega namestnika, kjer je straža korakala gorindol. Malemu zamorčku je bilo to tako zelo všeč, da je radovedno vprašal misijonarja; »Oče, kaj dela vojak pred to hišo?«

»To je straža, moj dragi.«

»Kaj pa straži tukaj?«

»Glej, moj sinko, v tej hiši stanuje kraljev namestnik, ki ga uboga vse mesto. Da se torej temu imenitnemu gospodu ne zgodi nič žalega, mora biti straža pred njegovim stanovanjem. Pa tudi radi časti, ki se spodobi guvernerju, stoji straža pred njegovo palačo.«

Zamorček si je dobro zapomnil besede učenikove. Ko se povrneta domov, poišče takoj svojo otroško puško in sabljico, ki mu jo je bil podaril misijonar, in hiti zjutraj zgodaj v cerkev. Tukaj se s puško na rami in s sabljo prepasan postavi pred tabernakelj ter svesti svoje moči mogočno stopa semintja.

Misijonar pride maševat. Kako ostrmi, ko zagleda malo črno stražo pred tabernakljem. Pokliče jo v zakristijo, rekoč: »Alozij, kaj pa delaš tukaj?«

»Oče, na straži sem.«

»Zakaj?«

»Zato, da se Jezusu ne stori nič žalega.«

»Saj Jezus ni general, ne guverner.«

»Jezus je še veliko več kot to!« odgovori mali zamorček.

Misijonarju je bil mali stražnik tolikanj všeč, da ga je očetovsko objel in pohvalil vpričo vseh njegovih tovarišev.

Romarji na blejskem otoku.

Pozdravljena, Kraljica,
Marija jezerska!
Sprejmi, sprejmi, Devica,
goreč pozdrav srca!
Odmeva Tvoja slava naj
tja čez oblake v sveti raj!

Pozdravljen, zvonček mili,⁷⁾
ti zvonček čudežni,
ki nosiš naše želje
k Mariji Materi!
Le pevaj, pevaj, sladki glas,
oj Mati naša, sliši nas!

Za vrv nedolžno dete
prijelo je
in gori v malih linah
zapelo je:

»Mi mati dolgo časa
bolna leži
in v težkih smrtnih mukah
bridko ječi.

Marija, prosim srčno,
ji zdravje daj
in jaz Te bom hvalila
na vekomaj!«

In druga, siva mati,
zvonila je
in Mater božjo mati
prosila je:

»Ah, v vojsko šel moj dragi
edini sin,
nazaj pripelji lga, Marija,⁷⁾
spet iz daljin!

Ohrani njemu vedno
čistost srca;
nazaj pripelji sina
mi zdravega!«

Iz lin je drobni zvonček
lepo zvonil
in revnim srcem srečo
in mir delil.

Ob zvončku se ljudje
vrstili so
in vsi uteho zopet
dobili so.

In drobni zvonček milo
pozvanjal je,
nebes Kraljice slavo
oznanjal je . . .

J. S—lič.

Resno vprašanje.

»Janko danes pridejo gospod stric; zato se moraš lepo čisto umiti!«

Janko: »Kaj pa če stric ne pridejo, kaj pa potlej?«

Rešitev naloge št. 9.

v	r	č	e	k
r	i	b	i	č
t	e	d	e	n
e	n	o	o	k
c	e	l	j	e

Prav so rešili: Gabrijelčič Zofija, Gabriela, Cirila in Vida, Vester Cecilija, Murnik Marija in Volk Cecilija, učenske na Brezjah; Tkavc Frančiška, učenka III. razr. v Razvanju pri Mariboru; Urbanc Pavlina, učenka IV. razr. pri Sv. Stefanu v Ziljski dolini; Pišer Anton in Jožef, dijaka gimn. v Ljubljani; Šeško Ivan, kmf., Brdo pri Planini; Traun Ljubomir, učenec v Ljubljani; Košir Silva, učenka IV. razr. v Kontovelju; Kcsi Tončka, Lukačič Micika, Tkalec Eli-

zabeta, Zidarič Marija, Kikl Rudolf, Modrinjak Franc, učenci VI. razr., Slavinec Franc, Kavčič Feliks, Zidarič Otilija, učenci V. razr., in Kramberger Jozefa, učenka III. razr. v Središču; komtesa Festetics Zenka, Banski dvor; Rak Franc, krojaški vajenec v Novem mestu; Sitar Leon, učenec v Medvodah; Hacin Marija, učenka v Celju; Kastelic Marija, učenka III. mešč. razr. v Lichtenhurničnem zavodu v Ljubljani; Jeglič Stanko, učenec III. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani; Muri Milka, učenka I. mešč. razr. v Celovcu; Muri Ivo, Anze in Magdi, učenci ljud. šole na Jezerskem; Herzog Erika, učenka VI. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 9.

Če se jeseni izprehajamo pod drevesi.

Prav so odgovorili: Tkavc Frančiška, učenka III. razr. v Razvanju pri Mariboru; Urbanc Pavlina, učenka IV. razr. pri Sv. Stefanu v Ziljski dolini; Kosi Tončka, Lukačič Micika, Tkalec Elizabeta, Kikl Rudolf, Modrinjak Franc, učenci VI. razr. in Kramberger Jozefa, učenka III. razr. v Središču; komtesa Festetics Zenka, Banski dvor; Sitar Leon, učenec v Medvodah.

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K 20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik Anton Kržič.

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.